Súd:	Krajský súd Bratislava
Spisová značka:	6Co/111/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1408215753
Dátum vydania rozhodnutia:	04. 06. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Martin Murgaš
ECLI:	ECLI:SK:KSBA:2012:1408215753.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a členov senátu JUDr. Romana Bolebrucha a JUDr. Aleny Svetlovskej v právnej veci žalobcu: I. Š., F. T. Č.. XXX/XX, F., zast. advokátom Mgr. Jurajom Vlkovičom, Ružová dolina č. 8, Bratislava, proti žalovanému: KLACSKA, spol. s r. o., Kopčianska č. 65, Bratislava, zast. advokátskou kanceláriou Niku & partners, spol. s r. o., Prokopa Veľkého č. 51, Bratislava, o ochranu osobnosti a priznanie nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 15. júna 2011, č. k. 12C 385/2008 - 194, pomerom hlasov 3 : 0, rozhodol

r o z h o d o l :

Rozsudok súdu prvého stupňa sa v napadnutej časti p o t v r d z u j e.

Proti tomuto rozsudku sa p r i p ú š ť a dovolanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 23 000 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za návrh vo výške 756,39 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet Okresného súdu Bratislava IV. O trovách konania rozhodne až po právoplatnosti rozsudku. Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že vodič R. F. viedol 30. 12. 2005 motorové vozidlo zn. Man 18.4133 FLS, ev. č. BA 705 HH s cisternovým návesom zn. Schwarzmuller, ev. č. BA 035 XL po diaľnici D1, pričom došlo ku kolízii s vozidlom T. XXX ev. č. N. XXX F., následkom čoho došlo k smrteľnému zraneniu vodiča predmetného osobného motorového vozidla Ľ.G. Š., syna žalobcu a E. Š., manželky žalobcu a k ťažkým zraneniam žalobcu, pričom syn a manželka žalobcu svojim zraneniam napokon podľahli. Súd prvého stupňa taktiež zistil, že vodič R.Ú. F. bol v čase dopravnej nehody zamestnancom žalovaného a k dopravnej nehode došlo počas jazdy vykonávanej v rámci plnenia jeho pracovných povinností, keď ako vodič žalovaného prepravoval náklad. Vykonaným dokazovaním však nebolo nad všetky pochybnosti preukázané, že by príčinou dopravnej nehody bol technický stav vozidla žalovaného. V tejto súvislosti súd prvého stupňa poukázal na skutočnosť, že žalovaný dal vodičovi pokyn na vykonanie prepravy. Súd prvého stupňa sa v prvom rade vysporiadaval s otázkou pasívnej legitimácie žalovaného. Mal za to, že posúdenie vecnej legitimácie na strane žalovaného záviselo od posúdenia otázky, či je možné považovať žalovaného za pôvodcu zásahu. V tomto smere súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalovaného za okolností prejednávanej veci treba považovať za pôvodcu žalobcom tvrdeného zásahu do jeho osobnostných práv. Po skutkovej stránke bolo pre tento záver súdu prvého stupňa rozhodujúce, že k úmrtiu manželky a syna žalobcu došlo konaním R. F., ktorý v čase dopravnej nehody bol zamestnancom žalovaného a dopravnú nehodu spôsobil pri výkone jeho práce vodiča pre žalovaného, keď viezol vozidlo, ktorého prevádzkovateľom bol žalovaný. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že z hľadiska svojho obsahu a účelu sú zodpovednostným vzťahom vzniknutým v dôsledku zásahu do osobnostných práv najbližšie práve ust. § 420 a nasl. Obč. zák.. Analogickú

aplikáciu práve týchto ustanovení odôvodňuje to, že zodpovednostný vzťah vzniknutý zásahom do osobnostných práv v zmysle § 11 a nasl. Obč. zák. je z hľadiska predpokladov jeho vzniku, no tiež jeho obsahu a účelu obdobný so zodpovednostným vzťahom vzniknutým zo zodpovednosti za škodu podľa § 420 a nasl. Obč. zák.. Z hľadiska subjektov tohto vzťahu na jednej strane vystupuje subjekt, ktorý sa dopustil protiprávneho konania a na druhej strane subjekt, ktorému v dôsledku takéhoto protiprávneho konania vznikla určitá ujma. Napokon, totožný je aj účel oboch týchto inštitútov, ktorým je zabezpečiť pokiaľ možno v čo najväčšej miere odškodnenie vzniknutej ujmy. Preto je analogická aplikácia ust. § 420 ods. 2 Obč. zák. pri určení subjektu, ktorý zodpovedá za zásah do osobnostných práv dotknutej osoby, plne namieste. Vychádzajúc z týchto ustanovení súd prvého stupňa konštatoval že v danej veci môže byť pôvodcom zásahu do osobnostných práv žalobcu za daných okolností len žalovaný a nie jeho zamestnanec. Preto mal za to, že v prejednávanej veci pasívne vecne legitimovaný je žalovaný. Navyše poukázal na to, že v prejednávanej veci prichádza do úvahy tiež analogické použitie ust. § 427 Obč. zák.. Nebolo sporné, že prevádzkovateľom motorového vozidla, ktorého prevádzkou bola spôsobená smrť manželky a syna žalobcu, bol žalovaný a preto, ak by aj nezodpovedal za zásah do osobnostných práv žalobcu v zmysle vyššie uvedeného, zodpovedal by za tento zásah analogicky aj v zmysle § 427 Obč. zák.. Poukázal na to, že žalobca opieral uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy o tvrdenie, že v dôsledku protiprávneho konania zamestnanca žalovaného, teda žalovaného došlo k zásahu do súkromia žalobcu, ktorého súčasťou je aj právo rozvíjať a vytvárať vzťahy s ostatnými ľudskými bytosťami, osobitne vzťahy na emocionálnej báze, teda vzťahy medzi príslušníkmi rodiny budované na citovo silných vzájomných väzbách. Konaním žalovaného pritom podľa žalobcu došlo k deštrukcii všetkých vybudovaných citových väzieb a tým k neoprávnenému zásahu do práva na súkromný a rodinný život žalobcu ako pozostalého. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že konanie žalovaného, ktorého zamestnanec pri dopravnej nehode spôsobil usmrtenie manželky a syna žalobcu v danom prípade predstavuje neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu, konkrétne do jeho súkromia a rodinného života. Čo sa týka zosnulej manželky žalobcu konštatoval, že ich vzťah bol harmonický a nepochybne medzi nimi existovalo silné citové puto, ich vzťah trval od roku 1982 (teda 23 rokov v čase nehody), nemali v manželstve žiadne rozpory ani problémy a to aj napriek tomu, že ich spoločný život nepochybne nebol jednoduchý, keďže sa viackrát museli sťahovať za rodinou alebo prácou z dôvodu nevyhovujúcej finančnej situácie ich rodiny. Rovnako je celkom zrejmý blízky vzťah medzi žalobcom a jeho zosnulým synom. Okrem silného citového puta poukázal na to, že obaja boli vyučenými automechanikmi, obaja mali rovnakú záľubu v autách, ktoré syn aj doma opravoval, pričom obaja pracovali u rovnakého zamestnávateľa. Z toho je zrejmé, že okrem vzťahu rodiča a dieťaťa mal ich vzťah aj ďalší rozmer bezprostredne súvisiaci s autami a všetkým, čo obvykle k tomu pri záľube k autám patrí. Pri existencii úzkych citových a ďalších väzieb medzi žalobcom a jeho manželkou a synom, ktoré existovali pred ich úmrtím, konštatoval, že v prípade žalobcu došlo v dôsledku konania žalovaného k okamžitému, násilnému pretrhnutiu týchto úzkych väzieb žalobcu k zomrelej manželke a synovi. Dospel k záveru, že konanie žalovaného, ktorým došlo k násilnému pretrhnutiu väzieb žalobcu so zomrelými predstavuje neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu a boli splnené predpoklady pre priznanie ochrany osobnostným právam žalobcu v zmysle ust. § 13 ods. 1 Obč. zák.. Konštatoval, že v prípade, ak ide o zásah do súkromia usmrtením blízkej osoby spravidla sú predpoklady pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy naplnené. Pri úvahe o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch z hľadiska závažnosti vzniknutej ujmy zohľadnil predovšetkým to, že žalobca stratil v jednom okamihu manželku aj syna, s ktorými tvorili napriek neľahkému životu harmonickú rodinu, tešili sa z úspechov, vzájomne si pomáhali, žili v spoločnej domácnosti, delili sa tak spoločne o pozitívne i negatívne stránky ich každodenného života a v dôsledku ich úmrtia došlo k celkom nezvratnému ukončeniu tohto spolužitia a k definitívnej strate možnosti žalobcu tráviť s nimi čas, deliť sa s nimi o všetky bežné i menej bežné životné problémy i radosti a v prípade syna zdieľať s ním spoločné záujmy. Nemožno pritom opomenúť, že v čase umŕtvia bola manželka žalobcu vo veku 44 rokov a syn vo veku 23 rokov. Pre úplnosť v súvislosti s týmto kritériom poukázal tiež na to, že mimoriadnu závažnosť vzniknutej ujmy nemôže spochybniť ani to, že žalobca sa na jeseň v roku 2006 znovu oženil. Zobral si totiž matku synovej priateľky, ktorá pri rovnakej dopravnej nehode stratila dcéru, čo nemôže byť za daných okolnosti hodnotené tak, že žalobca sa vlastne so stratou manželky vyrovnal a preto už následky zásahu nepretrvávajú. Uviedol že nemohol v záujme primeraného zohľadnenia a vyváženia záujmov všetkých zúčastnených opomenúť ani súčasnú majetkovú a finančnú situáciu žalovaného, u ktorého, ako bolo preukázané, v rokoch 2007 až 2009 predstavoval základ dane sumu okolo 20 - 21 000 000 Sk, pričom, ak by vychádzal z pravdivosti tvrdenia žalovaného ohľadne hospodárskeho výsledku za rok 2010, základ dane za rok 2010 by mal predstavovať sumu približne 460 - 470 000 eur. Finančnú situáciu žalovaného preto primerane zohľadnil pri úvahe o výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že náhradou, ktorá

je spôsobilá na rozdiel od prípadného nepeňažného zadosťučinenia aspoň sčasti zmierniť následky neoprávneného zásahu do práv na ochranu osobnosti žalobcu je suma 23 000 eur a preto žalovaného zaviazal na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy v uvedenej výške a vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodne v súlade s ust. § 151 ods. 3 O. s. p. po právoplatnosti rozsudku.

Proti výroku napadnutého rozsudku, ktorým bolo žalobe vyhovené, podal odvolanie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietne. Uviedol, že v spore mu chýba pasívna vecná legitimácia. Založenie jeho pasívnej legitimácie v tomto spore je v napadnutom rozsudku odôvodnené zdanlivo logicky s tým, že analogická aplikácia § 420 ods. 2, resp. § 427 Obč. zák. je dôvodná. Poukázal na to, že ust. § 11 a nasl. Obč. zák. neobsahujú určenie pôvodcu zásahu z jednoduchého dôvodu - nie je to totiž potrebné. Takýmto subjektom môže byť totiž ktokoľvek, ako súd prvého stupňa napokon správne uviedol, teda tak fyzická ako aj právnická osoba. Z tohto uhla pohľadu je toho názoru, že táto úprava je komplexná a použitie analógie v tomto prípade je celkom zjavne účelové. Taktiež namietal posúdenie skutočností, že svojmu zamestnancovi dal pokyn na uskutočnenie prepravy. Žalobca túto skutočnosť ustavične súdu prvého stupňa podsúval ako okolnosť priťažujúcu žalovanému a súd prvého stupňa si takúto argumentáciu celkom zjavne osvojil, keď na viacerých miestach svojho rozsudku opakovane zdôrazňoval udelenie tohto pokynu. Celkom zjavne tak súd prvého stupňa urobil na strane 11 rozhodnutia, keď uviedol, že túto skutočnosť zohľadnil pri úvahe o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Uviedol, že zamestnanec dostal pokyn na uskutočnenie prepravy, ale nedostal pokyn na porušenie akýchkoľvek predpisov, nielen predpisov upravujúcich cestnú premávku. Z odôvodnenia rozsudku má pocit, ako keby sa súd prvého stupňa snažil naznačiť, že práve vďaka udeleniu pokynu zamestnancovi na vykonanie prepravy museli blízki žalobcu zomrieť. Aplikujúc uvažovanie žalobcu a teraz aj súdu prvého stupňa by na cestách v ten deň nemal byť nikto. Poukázal na to, čo na ceste hľadal žalobca a jeho blízki, keď podľa názoru samotného žalobcu boli tak zlé poveternostné podmienky, že riadiť vozidlo bolo nebezpečné. Bol toho názoru, že zohľadňovanie udelenia pokynu na uskutočnenie prepravy ako "priťažujúcej okolnosti“ na jeho strane nie je správne. Ďalšiu skutočnosť, ktorú namietal, je zohľadňovanie jeho nečinnosti vo väzbe na vyslovenie ľútosti, respektíve sústrasti žalobcovi. To, že svoju ľútosť nemanifestoval, žalobca aj súd prvého stupňa vyhodnotili ako okolnosť, ktorá sa musela prejaviť na výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. Poukázal na nový vzťah žalobcu a matky snúbenice jeho syna, ktorá tiež pri dopravnej nehode zahynula. Žalobca sa s matkou snúbenice svojho syna na jeseň roku 2006 oženil. Ak teda manželstvo podľa názoru súdu prvého stupňa predpokladá blízky citový vzťah medzi manželmi a žalobca sa znova v relatívne krátkom čase (jeseň 2006) oženil - v máji 2006 sa jeho stav podľa psychiatričky Y.. V. plne stabilizoval a bola vysadená medikácia - potom ako túto skutočnosť vnímať? Žalovaný nie je ani psychológ ani psychiater, ale takýto vývoj situácie na strane žalobcu predsa musí vzbudzovať skôr isté pochybnosti, ako istotu súdu prvého stupňa, že sa žalobca so smrťou blízkych nevyrovnal. Vzniesol námietku k otázke dokazovania vo vzťahu ku konštatovaniu súdu, že "vykonaným dokazovaním nebolo nad všetky pochybnosti preukázané, že by príčinou dopravnej nehody nebol technický stav vozidla žalovaného“. Nevie, ako súd prvého stupňa k tomuto záveru prišiel, ale zo znaleckého posudku znaleckej organizácie Slovdekra s. r. o. č. 030/2006 jasne vyplýva, že: "ani jedna z uvedených chýb nemala z technického hľadiska podstatný vplyv na vznik a priebeh dopravnej nehody, ku ktorej došlo dňa 30. 12. 2005 vzhľadom na rýchlosť vozidla tesne pred dopravnou nehodou a poveternostné podmienky v čase dopravnej nehody (silné sneženie a nárazový vietor)“. Inak povedané aj nedostatky návesu, ktoré znalec zistil, nemali s dopravnou nehodou nič spoločné. Mal za to, že pri konaniach o ochranu osobnosti je súd povinný skúmať všetky okolnosti zásahu do osobnostných práv tak na strane pôvodcu zásahu, ako aj na strane subjektu do osobnostných práv, ktorého bolo zasiahnuté. V tomto smere teda skúmanie priebehu dopravnej nehody môže mať svoj význam v tom, že by súd prvého stupňa malo zaujímať, či žalobca, jeho manželka a syn a tiež snúbenica syna žalobcu mali možnosť svoje vozidlo opustiť a nezvyšovať tak nebezpečenstvo, že do ich auta niekto zozadu narazí, čo sa, bohužiaľ, aj stalo. V prípade reťazových havárií je len prirodzené, že posádka vozidla by v záujme vlastnej bezpečnosti mala vozidlo opustiť a opustiť aj diaľnicu. Pokiaľ tak posádka vozidla v tomto prípade mohla urobiť, potom by sa táto skutočnosť mala zohľadňovať pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy, čo napokon aj žiadal, keď za týmto účelom žiadal pripojiť trestný spis zamestnanca žalovaného. Spochybnil vykonané dokazovanie v časti jeho majetkových pomerov, keď súd prvého stupňa pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy zohľadňoval jeho finančnú situáciu, avšak vychádzal pritom údajne z jeho tvrdenia, že jeho základ dane za rok 2010 bude v úrovni 460 - 470 000 eur. Tento výpočet je však nesprávny, pretože na pojednávaní 16. 2. 2011 uviedol, že jeho základ dane bude o 2/3 nižší oproti základu dane za rok 2009, čo by po prepočte prevzala čiastkou cca 232 000 eur. Domnieval sa, že pokiaľ chcel súd

prvého stupňa skutočne jeho finančnú situáciu plne zohľadniť, potom mal dokazovanie v tomto smere doplniť, pretože jeho skutočný základ dane za rok 2010 predstavoval čiastku 346 162,38 eur, pričom ani toto číslo nie je pre tieto účely podstatné, pretože skutočný výsledok jeho hospodárenia pred zdanením je 242 420 eur. Po zohľadnení daňového preplatku vo výške cca 67 000 eur je jeho skutočný výsledok hospodárenia cca 310 000 eur.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie podľa § 214 ods. 1 O. s. p. a dospel záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa založil svoj záver o tom, že žalovanému v spore nechýba pasívna vecná legitimácia na tom, že ak do osobnostných práv fyzickej osoby neoprávnene zasiahla fyzická osoba, ktorá bola iba použitá na výkon činnosti, pri ktorej k zásahu došlo (typicky pôjde o zamestnanca právnickej osoby), za zásah do osobnostných práv zodpovedá na základe analogického použitia § 420 ods. 2 Obč. zák. právnická osoba, teda v prejednávanej veci žalovaný ako zamestnávateľ R. F., ktorý spôsobil predmetnú dopravnú nehodu. S týmto záverom súdu prvého stupňa sa odvolací súd stotožňuje s tou výhradou, že v prejednávanej veci pôjde pri určení zodpovednej osoby za zásah do osobnostných práv žalobcu vyvolaný zvláštnou povahou prevádzky dopravných prostriedkov o analogické použitie § 427 a nasl. Obč. zák. Obdobne ako v prípade úvahy, že za škodu spôsobenú touto prevádzkou zodpovedá prevádzkovateľ vozidla, treba vychádzať z toho, že za nemajetkovú ujmu spôsobenú osobnosti fyzickej osoby touto prevádzkou, analogicky zodpovedá tiež prevádzkovateľ dopravného prostriedku. Za prevádzkovateľa dopravného prostriedku treba považovať toho, kto má trvalú možnosť právnej a faktickej dispozície s vozidlom. Nie je preto významné, či prevádzkovateľ vozidla bol alebo nebol fyzickým pôvodcom zásahu. Podľa názoru odvolacieho súdu prevádzkovateľom nákladného motorového vozidla, s ktorým vodič R.N. F. spôsobil dopravnú nehodu, bol žalovaný, ktorému preto v spore nechýba pasívna vecná legitimácia.

K odvolacím námietkam žalovaného týkajúcim sa otázky jeho pasívnej vecnej legitimácie odvolací súd uvádza, že vodič R. F. konal v rámci plnenia svojich pracovných povinností v tom zmysle, že v inkriminovanej dobe s vozidlom jazdil na trase určenej žalovaným. Za zásah do osobnostných práv by zodpovedal sám iba za predpokladu, že by nekonal v rámci svojho poverenia, teda že by napr. bez dôvodu vybočil z určenej trasy a pod. Je logické, že žalovaný mu nedal pokyn, aby porušil predpisy cestnej premávky. Zavinenie vodiča R.Ú. F. na vzniku nehody v predmetnej veci hrá úlohu v tom zmysle, že ak by predmetnú nehodu nezavinil, nebol by fyzickým pôvodcom zásahu a žalovaný by v takom prípade za zásah do osobnostných práv žalobcu nezodpovedal v zmysle § 427 ods. 1 Obč. zák. v spojení s § 853 Obč. zák. Z hľadiska zodpovednosti žalovaného za zásah do osobnostných práv žalobcu je bez významu to, že zo znaleckého posudku č. 030/2006 vyplynulo, že predmetné vozidlo síce trpelo technickými vadami, ale ani jedna z nich nemala vplyv na vznik a priebeh predmetnej dopravnej nehody. Podstatné je to, že ak žalovaný ako prevádzkovateľ vozidla zodpovedá za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky v zmysle § 427 a nasl. Obč. zák., analogicky tiež zodpovedá za nemajetkovú ujmu spôsobenú osobnosti žalobcu touto prevádzkou.

Ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k neoprávnenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb. Právo na súkromie totiž zahŕňa aj právo fyzickej osoby vytvoriť a udržiavať vzťahy s inými ľudskými bytosťami, najmä v citovej oblasti, aby tak fyzická osoba mohla rozvíjať a napĺňať vlastnú osobnosť. Protiprávne narušenie týchto vzťahov predstavuje neoprávnený zásah do práva na súkromný a rodinný život fyzickej osoby.

V prejednávanej veci bolo preukázané, že vodič žalovaného porušil dopravné predpisy, v dôsledku čoho došlo k dopravnej nehode, pri ktorej zahynula manželka žalobcu a jeho syn. Tým došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobcu na súkromný a rodinný život v takom zmysle, ako je to uvedené v predchádzajúcom odseku odôvodnenia. Preto sa žalobca oprávnene domáhal ochrany osobnosti v zmysle § 11 a nasl. Obč. zák.

Je správny záver súdu prvého stupňa, že morálna satisfakcia podľa § 13 ods. 1 Obč. zák. nie je postačujúca a preto žalobcovi vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle ods. 2, 3 tohto ustanovenia. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že pri predmetnej dopravnej nehode

zahynuli najbližší príbuzní žalobcu a ich úmrtie je pre žalobcu nepochybne mimoriadne traumatizujúce. Odvolací súd si je vedomý toho, že je veľmi obtiažne vyčísliť v tomto prípade výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, resp. špecifikovať, aká peňažná suma vyváži nemajetkovú ujmu, ktorá vznikla na osobnosti žalobcu. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené okolnosti je však odvolací súd toho názoru, že náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 23 000 eur je primeraná a zohľadňuje všetky skutočnosti, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práva žalobcu.

Z uvedeného vyplýva, že rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny v napadnutej časti, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 23 000 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa (§ 224 ods. 4 O.s.p.).

Odvolací súd v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p. pripustil dovolanie proti svojmu potvrdzujúcemu rozsudku, pretože je toho názoru, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Zásadný význam má posúdenie týchto otázok: 1/ či v prípade neoprávneného zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby, ktorý bol vyvolaný zvláštnou povahou prevádzky dopravných prostriedkov, je osobou zodpovednou za zásah do osobnostných práv fyzickej osoby prevádzkovateľ motorového vozidla, ktorý zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou tohto vozidla v zmysle § 427 a nasl. Obč. zák. s tým, že pasívna vecná legitimácia prevádzkovateľa motorového vozidla vyplýva z analogického použitia § 427 a nasl. Obč. zák.; 2/ či je smrť rodinných príslušníkov fyzickej osoby pri dopravnej nehode, ktorú títo rodinní príslušníci a ani fyzická osoba nezavinili, neoprávneným zásahom do práva fyzickej osoby na súkromný a rodinný život. Odvolací súd poukazuje na to, že české súdy sa k týmto otázkam vyjadrili (rozsudok Krajského súdu v Ostrave sp. zn. 23 C 52/96, rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30 Cdo 999/2007), ale odvolaciemu súdu nie je známe rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktoré by tieto otázky riešilo.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.